Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 75

JEAN DE LA HIRE

4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Ferocii Mangaşi

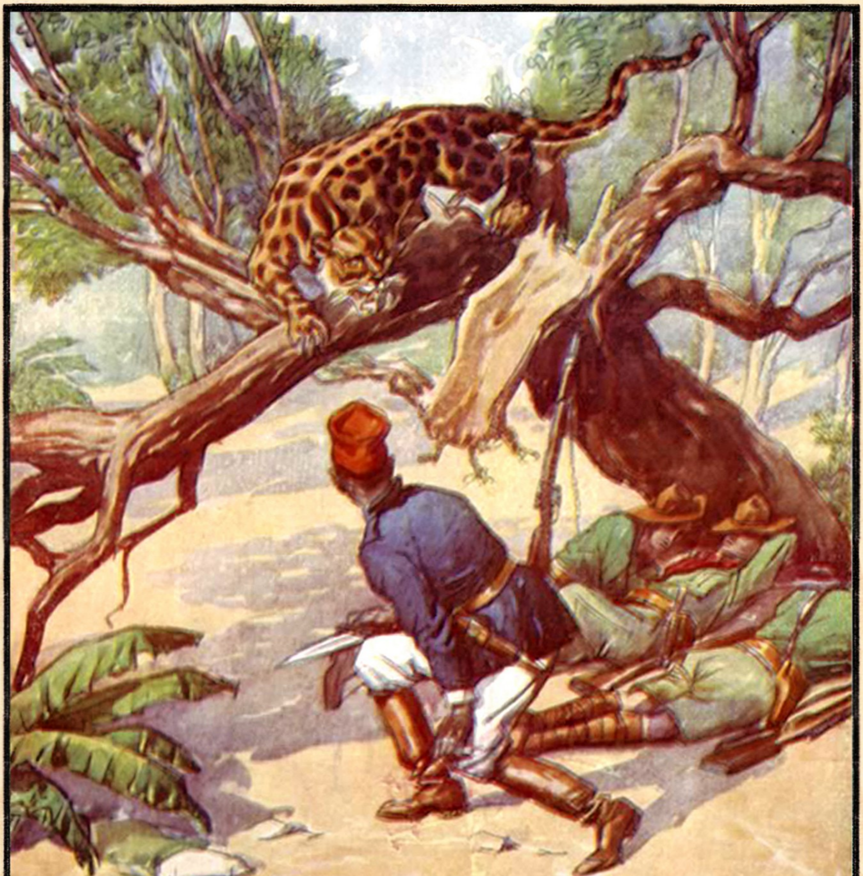

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire.

CEI TREI CERCETASI

Ferocii Mangaşii.

Nr. 75.

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE.

V.1.0

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I.
Stratagema lui Marius.

Găsim pe cei trei cercetaşi italieni Raimondo, Marius şi Jean Bart cu negrul lor Zomba, pe versantul Cordelierilor din Anzi, mergând de-a lungul fluviului Morona.

Într-un sat lacustru au putut obţine două pirogi şi un ghid de ispravă, un indian care se numea Ureche-Fină.

Cu ei era şi o tânără americană, blonda Flora, care să refugiase, în circumstanţe stranii, pe lângă primitorii indieni lacustri şi care dorea să se înapoieze în ţara sa.

Şeful tribului lacustru sfătuise prieteneşte pe călători să se păzească cât vor putea de o rasă de indieni care locuiau mai în josul regiunii, indienii Mangaşi, hoţi şi asasini renumiţi.

La o oră după ieşirea din sat, cum fluviul se încurca în stufărişuri, Ureche-Fină propuse să debarce.

Voia să exploreze malul râului în timp ce pirogile urmau curentul apei.

Intenţia sa era să descopere urmele Mangaşilor, dacă din întâmplare se aflau pe acolo, spre a lua cuvenitele măsuri de pază.

Ureche-Fină se afundă pe sub copaci, care formau o perdea densă şi cele două pirogi, una aproape de alta, mergeau în josul apei.

În prima era Jean Bart, Flora şi Zomba, în cealaltă Marius şi Raimondo.

În curând curentul deveni repede şi din loc în loc se iveau vârtejuri periculoase.

Trebuia mult sânge rece şi multă atenţie spre a evita o răsturnare.

Ureche-Fină indicase lui Raimondo locul precis unde trebuia să se oprească spre a se urca în pirogă după explorarea malului. Era un punct unde fluviul curgea liniştit; cele două pirogi se apropiară de malul acoperit de o boltă de frunze.

Ghidul scoase un strigăt special care era semnalul convenit.

Raimondo răspunse în acelaşi fel. Indianul îl aştepta, prin tufişuri.

Când văzu că se apropie pirogile puse un deget pe buze ca să indice tăcere.

— Ureche Fină a descoperit ceva – murmură Romanul Lombardului.

Când se apropie de călăuză acesta îi murmură:

— Mangaşii sunt în pădure!

— De unde ştii?

Ureche Fină arătă misterios o pipă de pământ, sfărâmată.

— Am găsit-o – zise – pe o urmă proaspătă, care duce la o casă părăsită de vrăjitorii negri ai oamenilor albi.

Călătorii se obişnuiseră destul cu limbajul indigenilor, spre a înţelege că vrăjitorii negri însemnau misionarii în sutană neagră.

Nu e nefolositor să amintim că spre a vorbi cu indienii, cercetaşii întrebuinţau un limbaj format din cuvinte spaniole şi indigene.

Marius era maestru în asemenea vorbe şi izbutea de cele mai multe ori să se facă înţeles.

Lombardul luă pipa şi o examină:

— Trebuie să fi servit până acum puţină vreme!

— Da! Era fierbinte când am găsit-o.

— Atunci duşmanul e lângă noi.

— Unde era pipa? întrerupse Jean Bart.

Ghidul arătă o potecă ce se zărea abia printre arbori, la vreo sută de metri de locul unde legaseră pirogile.

Afacerea devenea serioasă. Marius şi Jean Bart urmăriră pista examinând-o cu mare atenţie. Zomba care se pricepea la aşa ceva, îşi exprimă aceiaşi părere că şi călăuza.

Se hotărî ca acesta să continue să urmărească urmele pe mal în timp ce pirogile îşi urmau drumul lor pe apă.

Dar în acel moment pe figură, de obicei liniştită şi senină a lui Raimondo trecu o umbră de nelinişte.

Flora observă acest lucru.

— Ce este, amice Raimondo? zise.

Tinerii aveau aproape aceiaşi vârstă şi se legaseră printr-o afecţiune frăţească.

Era deci natural să întrebuinţeze între ei termeni obişnuiţi între fraţi şi surori.

— Scumpa mea Flora, am găsit urmele Mangaşilor care au trecut pe aci de câteva minute. Dar să nu vorbim aci, suntem prea descoperiţi. Să ne îmbarcăm şi ne vom opri mai departe, pe malul drept, într-un loc pe care ni l-a arătat călăuza. Să ne încredem în el căci cunoaşte ţinutul. Înainte!

Pirogile porniră dar nu trecu nici im sfert de oră şi se auzi urletul ciudat de mai nainte.

Atunci cele două pirogi, apropiindu-se, una de alta, *st,* traseră la mal vârându-se sub o boltă de frunze care le ascundeau complet.

Ca într-un cuib, cele două pirogi erau acolo le adăpost.

Urletul acela se auzi încă odată, ceva mai jos.

— Mii de pipe? Nu trebuia să ne oprim aci. Semnalul e mai la vale de Morona.

— Să ne ducem într-acolo. Dacă Ureche Fină ne cheamă în altă parte însemnează că trebuie să ne ducem acolo!

Marius întrerupse:

— O idee! Să născocim ceva ca să atragem pe Mangaşi pe o altă pistă. Să-i facem să urce cursul fluviului în timp ce noi coborâm.

— Dar cum?

— Stai să vezi! Zomba trebuie să lucreze.

Acesta într-o clipă fu lângă cercetaşi.

Marius îi zise:

— Vezi acel arbore, cu coroana aşa de stufoasă. Acolo face ultimul cot Morona înspre noi.

— Pomul de lângă trunchiul acela răsturnat? întreba Abisinul observând locul indicat. Ia cele ce-ţi trebuiesc pentru foc şi aprinde un foc mare lângă arborele acela pe care ţi l-am indicat. Mangaşii vor vedea fumul şi vor crede că acolo e un campament. Se vor grăbi, fireşte, să-l atace. Noi ne vom coborî de cealaltă parte, căutând un refugiu mai sigur. Ghidul ne-a asigurat că vom găsi aşa ceva.

— Ce ziceţi voi?

— Excelentă idee!

— Minunată!

— E bine! Zomba aleargă iute. Voi aşteptaţi aci.

— Cred şi eu că te aşteptăm! Fă repede foc şi pune lemn umed ca să facă turn gros. Fumul trebuie văzut departe. Aide. Zomba, aleargă!

Flora nu pricepu de ce e vorba de oarece conversaţia fu făcută în şoapte; dar nu putea decât să admire sângele rece şi repeziciunea de hotărâre a tinerilor săi amici.

CAPITOLUL II.
Pe urmele sălbatecilor.

După puţin timp, o spirală de fum alb, dus de vânt, se văzu în direcţia hotărâtă.

— Zomba şi-a făcut datoria, zise Raimondo.

Curând negrul fu lângă dânşii şi intrară cu toţii în pirogă.

Se îndreptară spre locul de unde pornise semnalul lui Ureche-Fină.

Acolo era un mic golf, înconjurat de tufişuri şi arbori de tot felul, ale căror ramuri, aplecate pe apă formau adevărate arcade stufoase.

Nu se putea găsi un refugiu mai bun.

O plaje nisipoasă uşură debarcarea pirogilor.

Erau ascunşi pe trei sferturi. Puteau fi văzuţi numai de pe malul opus.

— Locul e bun! declară Raimondo. Poate va fi cazul să fie făcut şi mai bun. În orice caz să vorbim cât mai încet.

Marius şi Zomba înaintaseră spre arborii vecini, tăind ramuri şi silindu-se să nu facă zgomot.

Apoi le înfipseră în nisip, în faţa pirogilor trase pe uscat.

În zece minute făcură astfel o barieră frunzoasă care părea că iese în mod natural din pământ, pe malul fluviului.

Totul fu dispus cu atâta măiestrie de cercetaşi, care erau obişnuiţi cu şiretlicurile indigene, încât s-ar fi putut înşela şi cel mai abil sălbatec.

Jean Bart examina lucrul şi conchise satisfăcut:

— Nu putem sta mai bine ca aci.

Raimondo şedea de pândă:

— Se înapoiază Ureche-Fină! Ca un băiat deştept ce e vine prin apă ca să ascundă urmele. Să vedem ce a descoperit!

Indianul înainta în apă aşa că nicio comunicaţie vizibilă să nu se vadă între urmele lăsate dinadins pe mal şi locul unde bănuia că sunt ascunşi călătorii albi.

Din crăpăturile lăsate printre frunze, aceştia îl supravegheau.

Deodată călăuza se opri brusc, privi înainte şi se ascunde după arbori spre a nu fi văzut de pe mal.

— Mii de pipe! murmură Marius. Mi se pare că Ureche-Fină vede pe mangaşi.

— Fumul îi va fi atras – răspunse Jean Bart – ideea ta a fost bună. Marius.

Toţi priveau cu nelinişte gesturile indianului.

Acesta se pitulase după o ridicătură de pământ rămânând nemişcat ca o statuie.

Deodată poate văzuse ceva care îl interesa deoarece se mişcă dându-se înapoi şi ascunzându-se cât putea.

După felul cum mişca picioarele se vedea că voia să ascundă urmele adânci lăsate de picioarele sale pe nisipul ud.

— Oh! Oh! observă Raimondo. Îmi pare neliniştit. Poate ne caută pe noi! Să-l chemăm?

— Nu, nu! Ne găseşte el! Să vedem dacă am putut să ne ascundem bine.

— Tăcere! … Dacă nu ne vede, ne aude. Nu degeaba, se numeşte Ureche Fină!

Dar indianul ajunse încet până la perdeaua de frunze fabricată de cercetaşi.

Cercetaşi credeau că nu vor fi văzuţi.

Se înşelau.

De abia Ureche-Fină fu în faţa ascunzişului că scoase o uşoară exclamaţie şi dând la o parte perdeaua de verdeaţă, intră în interior.

— *Hugh*! zise încet. Mangaşii sunt aci! Vă rog vorbiţi încet de tot. Vă aud de multă vreme cum tot vorbiţi Chiar dacă Mangaşii nu au auzul atât de fin ca al meu, dar tot trebuie să fiţi prudenţi.

— Ia spune, ce ai văzut?

Indianul nu se lăsă rugat.

Zise cu o voce abia perceptibilă:

— Am observat urmele până la o mică distanţă de ruinele mănăstirii. Dar Mangaşii au văzut fumul unui foc pe care te-ai dus tu Zomba, să-l aprinzi. Nu e aşa?

— Da.

— Ghicisem! Mangaşii s-au înapoiat imediat să vadă de unde veneai fumul. Era cât pe aci să fiu văzut. Am fost silit să mă ascund până au trecut. Din fericire erau ocupaţi cu fumul şi nu băgau de seamă urmele mele pe potecă. De obicei sunt mai atenţi la aşa ceva. Dacă m-ar fi descoperit, cum eram singur şi ei erau o duzină riscam cu siguranţă să nu vă mai revăd.

— Te-am fi răzbunat, fii sigur!

— Cred şi eu – zise zâmbind Jean Bart – dar asta nu l-ar mai fi servit la nimic.

— Continuă, Ureche-Fină!

— Mangaşii au trecut grăbiţi pe lângă mine, punând unu picioarele pe urmele celorlalţi spre a nu lăsa urme multe. Sunt foarte şireţi, v-am spus! Am văzut urmele lui Zomba şi urmărindu-le am găsit şi focul aprins. Apoi, cum v-am auzit glasurile m-am temut să nu vi le audă şi Mangaşii. Atunci aţi fi fost pierduţi. Toţi Mangaşii din întreaga regiune v-ar fi atacat.

Raimondo zise:

— Suntem precauţi. Dar ce crezi tu că vor să facă acum Mangaşii?

Ureche-Fină zâmbi:

— Acum au descoperit desigur că focul era o stratagemă. Se vor înapoia să vadă urmele lui Zomba şi nu voi întârzia să afle locul unde aţi legat piroga înainte de a vă instala aci. Apoi ne va pierde urmele deoarece ele intră în apă. Sunt sigur că şi acele de pe nisip nu se vor putea observa.

— Şi atunci?

— Atunci pericolul va fi mai mare! Mangaşii vor explora ambele maluri venind pe apă. Ne vor descoperi repede.

— Vom lupta! Suntem cinci şi cred că facem cât douăzeci. Chiar şi Flora are un revolver şi va şti să se apere, nu e aşa?

— Fiţi siguri – răspunse grav copila – voi şti încă bine!

— Nu, nu, nu trebuie să ne batem. Suntem cinci-şase, câţi vreţi, dar, Mangaşii se vor aduna cinci sute. Am recunoscut foarte multe urme şi chiar pe acelea ale Marelui Şef. Când acesta se mişcă, tot norodul vine după el. La prima detunătură ne vor sări în spinare câteva sute. Ar însemna moartea, bine înţeles după cele mai groaznice torturi!

CAPITOLUL III.
Ferocii Mangaşi.

Aceste cuvinte făcură să treacă un fior prin membrele delicate, deşi robuste ale tinerei fete, care se uită la cercetaşi cu ochii plini de spaimă.

Dar privirea liniştitoare a tinerilor o calmă, făcând-o să-şi câştige sângele rece şi curajul ei firesc.

— Trebuie să luăm o hotărâre – zise Jean Bart. Ai fi de părere să ne lăsăm duşi de iuţeala curentului care e destul de mare şi care poate se va depărta de ei?

— N-ar fi rău, dar sunt postaţi pe ambele maluri şi ne vor prinde între două focuri, când vom trece.

— *Hugh*! Tăcere! În fundul pirogilor! murmură ghidul. Vin Mangaşii!

Călătorii se ascunseră în genuchi în fundul pirogilor cu carabinele gata.

Priveau spre fluviul care curgea, printre frunziş, aşa că vor putea vedea pe duşman, fără ca acesta să-i vadă.

Cinci Mangaşi apărură deodată mergând pe mal, la vreo sută de metri de călători.

Erau goi până la brâu, cu corpul vopsit în diferite colori, cu semne războinice.

Ezitau asupra drumului de luat şi nu ştiau dacă să meargă în susul sau în josul fluviului.

Se întrebau, de sigur, unde dispăruseră străinii şi indianul lacustru ale căror urme le văzuseră.

Câţiva din el, raportaseră că văzuseră două pirogi cu trei Figuri-Palide, o Figură-Neagră şi o copilă blondă.

Marius care avusese fericită inspiraţie a stratagemei cu ajutorul căreia scăpase o clipă de sălbateci, întinzându-le urmărirea, după conducerea riscatei aventuri.

Se sfătui încet de tot cu călăuza apoi se întoarse către ceilalţi:

— Suntem cinci contra cinci. Fiecare îşi alege omul. Tu Jean Bart pe primul; tu Zomba pe al doilea; Raimondo al treilea. Eu mă ocup de al patrulea şi Ureche-Fină de ultimul. Dacă îşi schimbă actuala poziţie, fiecare rămâne cu ochii pe omul său. Se deosebesc prin culorile lor. Dar nu trageţi decât când voi comanda: foc!

Toţi dădură din cap în semn de înţelegere.

Toată atenţia era îndreptată asupra Mangaşilor, nemişcaţi.

Deodată păru pericolul că se măreşte deoarece se auzi o ceată mergând pe mal în spatele călătorilor.

Această ceată se opri.

Tinerii erau acum prinşi între două focuri.

Indigenii de pe maluri schimbară cu voce tare câteva cuvinte neînţelese decât pentru Ureche Fină, care traduse:

— Se întreabă unde am intrat! Ştiu că suntem în două pirogi şi le caută pretutindeni.

Se întrerupse.

Auziră în spate un zgomot.

— Se duc. Caută mai în sus. Dar ce fac ceilalţi?

Toţi priviră pe cei cinci Mangaşi. Aceştia rămaseră mereu nemişcaţi până ce nu mai auziră zgomotul paşilor tovarăşilor care se îndepărtaseră.

Atunci, cum malul jos se restrângea, se apropiară de locul unde după perdeaua de verdeaţă erau ascunşi călătorii.

Toţi îşi ţineau răsuflarea, cu degetul pe trăgaci, gata la semnalul lui Marius.

Primii Mangaşi trecură de ascunzătoare fără să observe nimic.

Deja călătorii începeau să răsufle când avură o tresărire. Cel de al cincilea sălbatec se oprise în faţa lor şi privea spre perdeaua verde cu neîncredere.

Deja i se vedea figura.

Se vedea că era nesigur.

La urmă, spre a curma nesiguranţa, se opri şi desfăcu frunzişul.

Tresări, o lucire i se ivi în ochi dar nu avu timpul să scoată un strigăt…

Marius, cu o trăsnitură grozavă de secure, îi despicase capul.

Mangaşul ridică braţele, se clătină şi căzu în apă, luat de curent.

Ureche-Fină făcu o sforţare să-l prindă, dar nu izbuti. Apa târa cadavrul însângerat.

— N-avem timp de pierdut! zise încet.

Marius se apropie de el şi schimbară câteva vorbe la ureche.

Apoi zise:

— Faceţi ca mine dacă vreţi ca Flora să nu cadă în mâinile acestor ticăloşi! Raimondo, treci în piroga lui Jean Bart. Lăsaţi-mă singur! Faceţi ce vă spun. Suiţi curentul cât puteţi mai repede şi ascundeţi-vă cum ştiţi mai bine. Eu mă voi ocupa de indigenii din apă şi Ureche-Fină de cei de pe uscat. Flora, te implor, întinde-te în fundul pirogii.

Flora se supuse şi pirogile, împinse cu putere, zburară, pe apă.

Ureche-Fină sărise pe mal, dispărând după copaci.

Ieşise la lumină, pirogile se separau.

Aceia în care se găsea Flora, Raimondo, Jean Bart şi Zomba sui curentul spre a se ascunde în altă parte.

Marius, singur într-una. Traversă în linie dreaptă fluviul puţin deasupra celor patru Mangaşi care îi văzură.

CAPITOLUL IV.
Vitejia lui Marius.

Cei patru indieni traseră în el.

Îi stăteau în faţă.

El era în centrul fluviului.

Cealaltă pirogă, graţie avântului viguros era gata să atingă malul într-un punct indicat de Marius.

Încă câteva lopeţi… şi Marius o văzu dispărând printre tufişuri.

— Cel puţin s-au salvat ei! murmură Milanezul.

Nu putea spune acelaş lucru însă de el.

Spiritul său de sacrificiu frăţesc îl pusese într-o situaţie critică.

Pericolul fu şi mai mare când cei de pe uscat se uniră tu cei din apă.

Fluviul, în acel punct, măsura o lărgime de vreo donării metri şi piroga era tocmai în mijloc.

Era deci la câţiva zei de metri de grupul de sălbateci caii, de pe mal şi din apă, trăgeau în el.

Sângele rece şi energia Lombardului nu-i lipsi nici de data asta.

Ştia că pentru a nu fi atins de gloanţele trăgătorilor trebuia să se mişte încontinuu; şi încă mişcarea nu-i era de ajuns de oare ce indienii erau meşteri în atingerea unei ţinte care se mişca în aceiaşi direcţie.

Marius era deci silit că mute mereu din loc piroga sa, când urmând curentul ca o săgeată, când oprindu-se pe neaşteptate.

Astfel Mangaşi, neputând prevedea continuele sale salturi, greşeau mereu tirul.

În acest timp Lombardul se apropia din ce în ce de malul opus spre a se alătura tovarăşilor săi.

O duzină de Mangaşi aşteptau liniştiţi mai la vale ca să le vină în bătaia puştilor.

Se aşezaseră şireţi, tocmai în locul unde apa căzând din înălţimea stâncii forma o cascadă cu vâltoare; aşa că, dacă Milanezul ar fi intrat în acel punct spumegând, ar fi ajuns fără îndoială la îndemâna lor.

Marius văzu că nu va putea ajunge malul opus fără să fie târât de apele furioase, cu toate sforţările sale, dacă străbătea curentul trebuia să încetinească, formând astfel o ţintă sigură tirului duşmanilor. Neputând să meargă nici într-o parte, nici într-alta, fără pericol mortal, luă hotărâre? Inspirată de curajul şi fantezia sa veşnic vie.

În loc să caute să ajungă un canal liniştit care curgea între stânci şi malul oriental – pe care se găseau duşmanii – se îndreptă acolo unde apa părea mai mică.

Acolo, apucă carabina, sări în apă şi înaintă spre malul de unde

amicii săi, ascunşi printre tufişuri, puteau să-l ajute.

Piroga părăsită, se învârti în toate sensurile în mijlocul 6pumei, trecu peste stânci şi se umplu de apă.

Apoi, săltând ca o frunză pe apă, ajunse aproape de sălbatecii care erau la pândă.

În primul moment aceştia, pentru care curajul şi abilitatea sunt daruri principale, rămaseră încremenii de admiraţie pentru acest tânăr curajos.

Dar ferocitatea lor îi scoase repede din sentimentul de admiraţie atât de nepotrivit firii lor.

Împuşcăturile începură din nou şi gloanţele şuierară la urechile curajosului cercetaş.

Acesta era silit să meargă prin apă care îi ajungea până mai sus de genuchi, ţinând carabina şi cartuşiera să nu se ude.

Era o poziţie obositoare.

Găsi din fericire un tufiş care ieşea mult din apă; deasupra puşca şi cartuşiera şi se adăposti după el.

Mangaşii încetară să mai tragă.

Trebuie să fi avut o altă idee.

Se chemară unii pe alţii, strângându-se în jurul pirogii părăsită de Marius.

Trei din ei se îmbarcară, gata să treacă fluviul.

— Marius! chemă o voce din tufişuri.

— Ce este Raimondo?

— Suntem aci, gata să tragem, dacă vin la tine! Dar de ce nu înoţi?

— Nu! Nu vreau să pierd carabina şi muniţiile şi să scap o armă aşa de bună ca asta! O vor lua imediat Mangaşii! Dar unde e Flora?

— La adăpost. Suntem toţi aici! Nu ne separă decât canalul acesta adânc. Indienii nu vor putea să te ajungă fără să intre în zona focului carabinelor noastre. Fi liniştit acolo!

— Sunt foarte liniştit eu! Dar nu-mi convine poziţia asta acvatică; sunt sigur că am să răcesc! Nimic, nu mă supără că o răceală! Aş vrea să pot să ies de aci… Na! Ia stai… Trimete-mi piroga de care voi nu vă serviţi pentru moment. O s-o ducă curentul până la mine.

— Ai dreptate! Aşteaptă!

După câteva momente, din tufişurile del a deal ieşi o pirogă care porni dusă de curent.

Marius apucă carabina şi cartuşiera, le ţinu suspendate în aer cu stânga şi cu dreapta prinse la momentul oportun piroga.

Sări înăuntru sub o ploaie de gloanţe trimese de pe malul opus.

Uşoara îmbarcaţiune străbătu într-o clipă spaţiul care o separa de malul prietenesc, sub puternica impulsie a pagaiei manevrată de Marius.

Raimondo apucă vârful pirogei trăgând-o în tufiş, o puse în

siguranţă, apoi îmbrăţişă emoţionat pe amic.

Regăsiră la doi paşi pe Jean Bart, Zomba şi Flora care îl aşteptau îngrijoraţi.

— Dar Ureche-Fină? întrebă Jean Bart.

— Oh! N-aveţi grijă de el – zise Marius – el ştie toate şiretlicurile Mangaşilor. Îl vom regăsi când va fi terminat explorările sale aşa ca să ne poată informa exact despre duşman.

— Va şti să ne regăsească?

— Sigur! Cât vor sta Mangaşii pe malul drept, noi vom sta pe cel stâng. El ştie asta. Ca să traverseze fluviul înot, e o jucărie pentru el. Înoată ca un peşte căci nu degeaba e un indian lacustru.

Piroga lui Marius sui cursul fluviului, dea lungul malului, spre a putea să treacă peste cascadă spre a nu fi răsturnată.

Conţinea trei războinici Mangaşi. Doi stau în genuchi, cu puştile în mână; al treilea, în picioare înapoi manevra lopata.

— Tragem? întrebă Jean Bart.

— Nu, nu, încă! Nu sunt decât trei! Vor să debarce în sus, la vreo sută de metri de aci. Zomba, ia securea şi revolverul şi aşteaptă-i după tufişuri. Vei fi de ajuns tu pentru debarcarea lor. Cată să pui mâna pe pirogă. Nu vom supraveghea pe ceilalţi.

Africanul bucuros de însărcinare se strecură fără zgomot spre locul indicat.

În acel moment izbucniră nişte împuşcături.

Mangaşul care manevra lopata, dete un strigăt, bătu aerul cu mâinile şi căzu în fundul pirogei.

Un mic fum ieşi din tufişul de pe malul drept.

— Oh! Ce e asta? zise Raimondo. E pe malul drept.

CAPITOLUL V.
Tufişul plutitor.

După un moment de surpriză Marius exclamă:

— Drace! Nu poate fi decât ureche-fină! Va fi văzut pe sălbateci şi a vrut să-i împiedice să ne sară în spinare. Păcat! Aş fi preferat ca Zomba să-i primească şi să ne pună mâna pe pirogă… Dar indianul nu putea şti poziţia exactă! Să vedem acum ce se întâmplă!

Cei doi Mangaşi, rămaşi fără lopată, nu puteau conduce piroga care, zguduită de ape, nu întârzie să fie trasă de curent.

Când ajunse la cascadă începu să se învârtească nebuneşte, aş variind pe cei doi indivizi care încercaseră zadarnic să-şi ţină echilibrul.

Sălbatecii nu se înecară, de oarece erau învăţaţi cu asemenea incidente dar pierdură armele şi trebuiră să înoate până la malul opus.

Piroga se opri pe un fund mai ridicat, aşa că nu putea fi de folos nici unei părţi adverse.

Între timp un mangaş se strecurase încet, încet deasupra tufişului unde Ureche-Fină era ascuns.

Ureche-Fină nu-şi omoară, de data asta numele, deoarece nu-l auzi venind.

Poate era ocupat cu ceva care îi atrăgea toată atenţia.

Cercetaşii, de la locul lor nu vedeau pe ghid – deşi reperaseră bine locul de unde văzuseră ieşind fumul puştii – dar, vedeau foarte bine pe sălbatecul care se apropia tiptil.

— Ureche-Fină e în primejdie? zise Jean Bart. Trebuie să facem ceva să-i atragem atenţia.

Nu isprăvi de vorbit când se auzi o detunătură.

Era Zomba.

Stând mai sus, mai învecinat de malul opus, văzuse totul şi ochise aşa cum ştia el de bine.

Mangaşul se clătină, voi să se agaţe de ceva dar căzu în fluviul care se roşi de sângele său.

— Bravo! exclamară în acelaş timp cei trei cercetaşi.

Dar deodată văzură un lucru ciudat care, dus în derivă de apă, venea repede spre ei, de pe malul opus.

Era un animal? Un om? Un copac?

Nu era un trunchi de arbore de oarece n-ar fi mers contra curentului, cum părea că face în unele puncte obiectul; un animal n-ar fi avut nici un interes să fie izbit ca o ţintă de gloanţele ce veneau când de pe un mal, când de pa altul.

Era deci un om.

Dar cine era?

Ureche-Fină sau un duşman?

Un inamic, aşa singur, cu ce scop ar fi putut veni în contra lor?

— Omul care înoată – observa Jean Bart – împinge ceva înaintea lui! Pare un tufiş plutitor!

— E vreo şiretenie indiană!

Marius râse.

— Şireteniile indiene sunt cunoscute de Ureche-Fină!

După o clipă zise:

— V-am spus eu! Ureche-Fină nu e degeaba şi el indian. Acum îl vedeţi?

— Da, da! Împinge înaintea sa un tufiş care îi serveşte de sprijin şi îl ascunde în acelaş timp! Deasupra, ţine carabina!

Aşa vorbea Jean Bart care observă atent cu binoclul.

Zomba râdea ca un nebun.

— Mangaşii nu văd nimic!

Mangaşii erau ocupaţi să vadă dacă naufragiaţii pot ajunge teferi la

mal.

Nu luau seama la acel tufiş plutitor care traversă încet, în diagonală, cursul fluviului.

Ureche-Fină ajunse nevătămat lângă arbuştii unde îi aşteptau nerăbdători cei cinci amici.

Când fu la adăpost după plante, ieşi din tufişul plutitor, se ridică din apă şi scoase carabina cu muniţiile şi o puse pe un loc uscat.

Avea un aer de mare satisfacţie pentru păcăleala pe care o trăsese duşmanilor.

Fu complimentat de toţi şi Zomba îl îmbrăţişă după moda indiană.

— Inamicul e acolo şi nu are de loc pirogi – zise el – putem deci să pornim la drum.

După o scurtă consultare, cercetaşii fură de aceiaşi părere.

— Da, e mai bine să mergem – conchise Raimondo – avem o singură pirogă dar e cea mai mare şi ajunge pentru toţi. Vom urma malul şi cum râul se lărgeşte va fi o maro distanţă între maluri şi poate loviturile nu ne vor ajunge.

— Şi apoi, au muschete vechi care nu bat mai departe de o sută de metri; carabinele noastre, în schimb, ating, la o mie de metri în chip sigur.

— Toate bune – adăugă Jean Bart – dar n-avem timp de pierdut. Diavolii aceştia sunt capabili să inventeze altă şiretenie numai să nu ne lase în pace. Dacă e vorba să plecăm, să plecăm imediat.

Zomba şi Ureche-Fină nu aşteptase ordinele.

Alergaseră să caute piroga, rămasă puţin napoi, sub arbuşti; ceilalţi se îmbarcară, nainte lupă loc ghidul care servea de indicator, în fond Jean Bart cârmaci gi lopătar.

Raimondo de o parte şi Marius de alta trebuiau să manevreze lopeţile; Zomba trebuia să ajute unde ar fi fost nevoie dar mai ales să vegheze că nici un Mangaş să nu se apropie de pirogă.

Pe fundul pirogei întinseră şalurile pe care cercetaşii le luaseră de mai înainte şi pe care spaniolii au obiceiul să le poarte mereu pe spate.

Când s-au obişnuit cu ele, sunt foarte comode.

Când piroga lansată afară din adăpostul de frunziş, constatară că numărul inamicilor se mărise.

Cel puţin cincizeci de sălbateci gesticulau pe malul drept, trăgând focuri şi pregătindu-se să sară în apă.

Gloanţele lor erau inofensive şi sforţările lor de a ajunge piroga erau de asemeni deoarece aceasta zbura cu mare iuţeală, târâtă de curent şi de lopeţi; Jean Bart o cârmea în zig-zag cea ce făcea şi mai nesigur tirul mediocrilor trăgători care erau Mangaşii.

Ajunseră astfel dedesubtul cascadei, acolo unde «fluviul se lărgea, fără cel mai mic incident şi fără ca Zomba să fi avut ocazie să tragă

un foc.

Acolo malurile erau departe unul de altul la vreo trei sute de metri; erau deci în siguranţă.

Mangaşii urmăriră fugind pe malul drept, goana pirogei; dar când văzură că ea profită de lărgimea fluviului spre a scăpa de gloanţe, începură să strige şi să blesteme gesticulând îngrozitor; apoi la un semnal puternic, venit de undeva, sălbatecii întoarseră spatele apei şi dispărură sub desişurile păduroase.

Într-o clipă, nu mai rămăsese unul singur pe mal.

— Uite! Ciudat lucru! Au renunţat la urmărire?

— Nu, nu! răspunse Ureche Fină. Nu vă încredeţi! Nu sunt atât de proşti ca să renunţe; şi sunt prea răzbunători spre a nu ne răsplăti pentru uciderea celor trei războinici de ai lor. Şeful i-a strâns laolaltă, spre a lua o hotărâre pe care o vom cunoaşte până seara, fiţi siguri!

— Dar, pentru moment, putem fi liniştiţi?

— Cred că da!

— Ei bine, atunci haidem să mâncăm. Mi se pare că e vremea.

— Cred şi eu că e vremea! Mi-e o foame de lup! zise Marius râzând.

Cei cinci prieteni scoaseră din săculeţele din spate proviziile de peşte uscat, carne afumată şi un bidon cu „*mate*”.

CAPITOLUL VI.
Mangaşii la lucru.

„*Mate*” e o infuzie de ceai de Paraguay.

Chilienii îl beau cu multă plăcere.

E băutura favorită în toate regiunile Cordelierilor şi în împrejurimi.

Araucanii adoptară cei dintâi folosinţa acestei ierbi şi o prepară cu o deosebită grijă.

Pun într-o ceaşcă puţine frunze uscate cu zahăr şi lasă pe foc până fierbe bine. Se stoarce o lămâie şi se adaugă scorţişoară sau cuişoare. Apoi se umple ceaşca cu apă fierbinte se introduce un tub subţire sau o pană, găurită în partea interioară.

Cu acest tub se suge „*mate*-ul”. Novicii care nu cunosc arta de a sorbi această băutură se strâmbă grozav, spre marele haz al indigenilor.

„*Mate*-ul” este aici cum e cafeaua în Orient; se ia în orice oră a zilei, la vânătoare, în timpul luptelor şi se bea mereu din burdufele de piele de căprioară în care se păstrează.

Băutura ia un gust de catran deoarece aceste burdufe sunt cătrănite.

Ureche-Fină adusese cu el din sat, un burduf conţinând zece litri de asemenea băutură, preparată de el.

Era excelentă.

De altfel foamea făcea ca totul să fie gustos.

În acest timp piroga plutea pe undele liniştite; peisajul era minunat şi soarele dădea pădurilor un colorit am poveşti.

Se auzea din când în când căscatul sau plescăitul fălcilor unui crocodil care mişunau pe marginea apei, sau miorlăitul unui jaguar sculat din somn de trecerea vreunui animal.

Dar alte semne de viaţă nu erau. Albii se lăsară cuprinşi de un optimism care nu fu deloc împărtăşit de Ureche-Fină.

— Sunteţi prea încrezători! zise acesta grav. Dar Mangaşii sunt foarte şireţi! Aş fi nespus de mirat dacă nu vor da curând semne de viaţă.

Şi aplecându-se la urechea lui Zomba murmură:

— Au văzut-o pe Flora! Ne vor urmări zi şi noapte dar nu vor renunţa la părul ei de aur!

În timp ce vorbeau aşa, izbucni zgomotul a sute de glasuri nu de pe malul drept ci de pe cel stâng!

— Menalpac! Menalpac! ...

Era strigătul de război al Mangaşilor.

La vreo cincisprezece metri se văzu ieşind dintre arbori vreo

cincizeci de sălbateci, în costumele lor, adică pictaţi cu colorile lor războinice.

— La lopeţi! urlă Jean Bart.

Şi cârmi în mijlocul fluviului.

De pe malul drept o ceată de indigeni vocifera:

— Menalpac! Menalpac!

— Drace! Suntem între două focuri..

— Cum vor fi trecut de pe un mal pe altul?

— Probabil – explică Jean Bart – şi-au construit a plută cu care au trecut repede.

— Am spus eu fraţilor mei albi! Declară grav ghidul – am spus eu că Mangaşii se adună la pradă. Uitaţi-vă cum se înmulţesc văzând cu ochii! Tot tribul trebuie să fi fost chemat de marele şef.

— Îl cunoşti pe acest blestemat şef? Întrebă Raimondo.

— Nu l-am văzut niciodată. Dar Cârtiţă-Gri ne spunea mereu să ne ferim de ei. Era capabil să rupă orice pact de alianţă, dezgropând securea de război.

— Cum îi zice!

— Îi zice Kinopeki care însemnează Cioc-de-Vultur.

— Cum aş vrea să-i rup eu ciocul!

Între timp piroga ajunsese în mijlocul fluviului, unde nu mai puteau ajunge gloanţele.

Între timp piroga ajunsese în mijlocul fluviului, unde nu mai puteau ajunge gloanţele.

Totuşi vreo două gloanţe trecură pe deasupra capului lui Zomba.

— Drace! Va să zică au şi puşti cu bătaie mai lung. O singură asemenea puşcă poate să fie funestă pentru noi.

Nu isprăvi de vorbit când se auzi o pocnitură.

Un perete al pirogi fusese găurit ca o bucată de caş. Jean Bart îşi intensifică atenţia în timp ce împuşcăturile izbucneau din ambele părţi.

Flora fu culcată în fundul bărcii.

O insulă se profila în mijlocul fluviului, într-un punct unde acesta se lărgea şi mal mult.

— Acolo vom fi la adăpost, pentru moment. În orice caz sunt destul arbori spre a ne putea ascunde de sălbateci.

Gloanţele cercetaşilor nemereau în plin.

O duzină de sălbateci muşcau nisipul, împuşcăturile încetară.

Piroga atinse nisipul insulei.

Toţi săriră afara. Dar o pocnitură seacă veni din stânga şi bidonul lui Zomba fu găurit.

— Oh! E un bun ochitor printre ei sau e o simplă întâmplare! Repede, repede, sub copaci!

Traseră piroga pe uscat, legând-o de un trunchi, în timp ce Marius

ducea pe Flora în braţe, pe insulă.

Căutară o poziţie favorabilă spre a se apăra.

Insula nu avea mai mult de o sută de metri în lărgime, Era plină de copaci stufoşi şi terenul foarte accidentat, formând peşteri bine adăpostite.

CAPITOLUL VII.
Cioc-de-Vultur.

Într-o astfel de peşteră fu depusă Flora, la adăpost de gloanţe.

Jean Bart îi prepară un culcuş de ierburi uscate şi mus chiu, puse deasupra şalurile, în timp ce Zomba şi Ureche-Fină se suiau pe deluşor, explorând ambele maluri.

Văzură că Mangaşii formaseră două batalioane compacte, comunicând între ele prin strigăte diferite şi modulate special.

Deodată, dintr-un grup se desprinse un om, de statură herculeană cu o garnitură de pene pe cap; şi scoase din spate mantaua de piele de jaguar şi o agită în aer.

— Ce însemnează asta?

— Însemnează – zise Ureche-Fină că vrea să ne vorbească. Când un şef agită pielea de jaguar sau de bizon, însemnează că vrea să parlamenteze.

Jean Bart zise:

— Ce să facem? Să răspundem? Cum?

Tovarăşii fură de părere să audă ce vrea sălbatecul.

Aşa zicea şi Ureche-Fină.

— Să facem şi noi un asemenea semnal.

Zomba luă şalul său şi îl dădu lui Ureche-Fină.

Acesta îi agită în acelaş chip cu şeful Mangaş.

O pirogă ieşi imediat din nişte stufişuri de ne malul, stâng.

— Uite piroga noastră!

Piroga cu mangaşul uriaş care ţinea braţele încrucişată pe piept. Înainta repede spre insulă.

— Haidem pe promotoriu să-l primim – propuse Jean Bart.

Raimondo se întoarse spre Zomba.

— Zomba, ai să stai aci să supraveghezi mişcările de pe mal.

— Bine!

Cei trei cercetaşi, cu Ureche-Fină se coborâră şi alergară spre proeminenţa nisipoasă, care făcea un fel de cap, insulei.

Piroga devie încet în direcţia aceasta.

La câţiva metri de mal, Ureche-Fină murmură:

— Cioc-de-Vultur!

— Eşti sigur că e el?

— Uite-te la profilul său.

Nu se putea înşela.

Constatară că nasul recurbat, fruntea mică, fălcile proeminente, dădeau sălbatecului aspectul feroce al unui vultur.

— Ce cioc! Ce rasă de vultur! gândi Marius zâmbind.

Şeful avea totuşi o înfăţişare demnă când înainta spre cercetaşi.

Înălţă braţul cu un gest cabalistic şi zise într-o spaniolă stricată:

— Cioc de Vultur e un şef şi un mare şef. Nu poate vorbi decât cu un şef. Cine e marele şef dintre fraţii mei cu figuri palide?

De comun acord Raimondo şi Jean Bart zise lui Marius.

— Du-te tu!

Milanezul înainta şi în dialectul spaniol-indian pe care îl poseda de minune răspunse cu obicinuitul său coraj:

— Ştim că fratele nostru roşu e un mare şef şi că se numeşte Cioc de Vultur; faima sa a trecut, spre a ajunge la urechile noastre, munţi şi mări.

Şi se înclină.

Ochii de pasăre de pradă ai şefului mangaş străluciră. Se înălţă şi mai mult, măgulit de aceste cuvinte.

Nu bănuia că cercetaşul îşi bătea joc de el.

La Ureche-Fină se uita cu aer de dispreţ.

Mangaşii dispreţuiesc pe indienii lacustri, tot atât da pacifici pe cât sunt ei de războinici şi de cruzi.

Dar Ureche-Fină nu se sinchisea prea mult de privirea şefului duşman.

Lombardului nu-i scăpase însă nimic.

Se distra urmând conversaţia în dialectul său ciudat, intercalând câte o glumă sau înjurătură în italieneşte pe care sălbatecul nu o pricepea, spre marea bucurie a celorlalţi.

— Fratele meu roşu, marele şef al puternicului trib mangaş (să-l ia dracu pe tot!) va vorbi deci cu un mare şef al Feţelor-Palide! (Ai înţeles, mutră de maimuţă jupuită?).

Şeful Mangaş roti ochii satisfăcut şi răspunse fără să albă habar de comedia ce se juca cu el.

— Fratele meu Figură-Palidă e tânăr şi foarte puternic. L-am văzut la luptă şi am pentru el cea mai adâncă admiraţie.

— (Mii de milioane de capete de vultur!) ... Bine! exclamă serios Marius.

Şi adăugă cu un accent de neimitat:

— Acum dă-i drumul! Marele şef să spună de ce a fâlfâit pielea de jaguar şi ce a vrut să spună?

Mangaşul fixă ochii săi răutăcioşi în aceia ai cercetaşului:

— Inima mea e îndurerată văzând că războinicii mei roşii sunt în conflict cu albii curagioşi. Dacă Feţele-Palide vor consimţi la cererile mele, vor, putea merge nesupăraţi să vâneze în pădurile unde până acum numai războinicii mei au putut vâna.

— Vorbeşte! O şefule!

Cioc de Vultur răspunse imediat:

— Condiţiunile sunt două. Feţele-Palide şi Faţa-Neagră va putea

circula în libertate în toată ţara. Vă va fi restituită piroga. Dar de ce fraţii mei albi, curajoşi şi-au luat cu ei o gazelă care le poate aduce multe necazuri şi care le poate încetini mult mersul.

Marius începea să-şi piardă răbdarea.

— Haide! Şefule, mai departe! Vorbeşte limpede, ce doreşti de la noi? La ce gazelă faci aluzie! Noi albii spunem lucrurilor pe numele lor!

Şeful îl privi oarecum mirat şi răspunse aspru.

— Tânărul meu frate e nerăbdător. Va fi ascultat. Reclam indianul trădător din rasa aceia josnică ce trăieşte ca o găină pe lângă apă. Va fi torturat spre bucuria femeilor şi copiilor noştri. Reclam pe fata cu părul de aur. În cortul meu, împodobită cu coamele duşmanilor, ea fă fi soţia Marelui Şef.

Bătu în palme şi se dădu înapoi cu un pas.

— Marele Şef trebuie să aştepte puţin. Figurile-Palide nu se hotărăsc fără să consulte pe ceilalţi.

— Aştept!

Mangaşul puse pe pământ securea, cuţitul şi puşca şi se aşeză jos.

— Mi se pare nefolositor să mai discutăm – zise Raimondo. Totul depinde de modul cum îi vom da răspunsul.

— Să-l răspundem aspru sau să-i expunem imposibilitatea de a-i da satisfacţie?

Ureche-Fină fu de părere să i se dea un răspuns insultător.

— Aceşti sălbatici ştiu că suntem puţini dar nu ştiu cât valorăm. Nici nu ştiu cât de departe bat puştile noastre.

Marius fu de aceiaşi părere. Înainta spre şeful mangaş, care se ridică imediat şi îi zise cu voce tare, dispreţuitoare:

— Se vede că Cioc-de-Vultur nu şi-a meritat numele deoarece îndrăzneşte să propuie o astfel de laşitate, unui şef alb cum sunt eu!

Capitolul VIII.
Zomba şi Jaguarul.

Mangaşul, la început, rămase stupefiat.

Dar Marius nu-i dete timp.

— Sufletul lui Cioc-de-Vultur e tot atât de josnic pe cât de urât îi este chipul Aşa să ştii! Întoarce-te la războinicii tai laşi şi spune-le că niciodată războinicii albi nu şi-au părăsit prietenii care sau încrezut în ei. Am spus! Adaug: Cioc-de-Vultur, fi atent. Armele noastre bat până în fundul pădurilor voastre. Până acum v-am cruţat, dar acum când vă cunoaştem intenţiile, ne vom răfui! Vom trimete pe fiecare Mangaş care se va ivi la îndemâna puştilor noastre în câmpiile Marelui Spirit care la va opri intrarea în pădurile vânătoarei eterne!

La această vorbire neaşteptată Cioc de Vultur tremură de mânie.

Până atunci se ţinuse, dar la suprema insultă pentru un Piele-Roşie, nu mai putu.

Cu spume la gură, întinse pumnii spre cer, apoi către Marius care şedea liniştit, cu mâna pe tocul revolverului.

Cioc de Vultur, scrâşnind din dinţi intră în pirogă.

Cu voce tremurândă de mânie urlă:

— Cioc-de-Vultur nu se lasă insultat. Va prinde pe aventurierii albi, le va tăia capetele, iar din părul lor îşi va face trofee. Indianul trădător va fi ars de viu şi gazela blondă va intra în casa Marelui Şef. Am cinci sute de războinici. Figurile-Palide nu sunt decât cinci. Mai înainte ca Soarele să se coboare în Pământ, războinicii mei vor dansa dansul scalpului! Am spus!

În câteva minute piroga atinse malul stâng.

Uriaşe strigăte de ura se auzi după ce şeful spuse rezultatul.

Războiul era acum declarat.

Ghidul zise:

— Tinerii mei fraţi pot conta cel puţin pe două ore de linişte. Să ne odihnim, de oarece suntem obosiţi. Ureche-Fină va veghea!

Ghidul se sui în vârful deluşorului spre a supraveghea malurile.

După un sfert de oră atenţia lui Zomba fu atrasă de un ciudat sforăit care venea de deasupra capului său.

Privi şi nu fu puţin mirat văzând un uriaş jaguar tot aşa de feroce ca un tigru de Bengal.

Era aşezat pe o cracă groasă a copacului sub care să odihnea negrul.

O idee germină în mintea lui Zomba.

— Carabina? Nu. Nu e bine să stricăm odihna cercetaşilor. Sunt obosiţi şi trebuie să doarmă!

Calm scoase lungul său cuţit de vânătoare şi se aşeză în faţa cercetaşilor adormiţi, în faţa fiarei, cu un genunchi în pământ.

Fiara, cu un miorlăit de furie, făcu un salt magnific.

Dar braţul lui Zomba se întinse ca un arc de oţel.

Jaguarul se înfipse în cuţitul cel lung şi ascuţit.

Lama intră în piept, până în inimă.

Enorma fiară căzu ca o masă inertă, vărsând pe Zomba un val de sânge.

Zgomotul căderii deşteptă pe cercetaşi.

Credeau că visează văzând pe Zomba plin de sânge şi Jaguarul mort alături de el.

Tinerii nu mai putură să adoarmă.

— Cum poate o fiară aşa de mare să vieţuiască pe acest petec de pământ?

Se gândiră că felinul ajunsese acolo dus poate de un trunchi plutitor.

Făcură o inspecţie spre a vedea dacă nu cumva mai erau asemenea fiare în insulă.

Nu mai găsiră nimic.

Văzură că Flora dormea liniştită pe patul său de muşchi.

Prima parte a conflictului Mangaşii cei feroci trecuse.

Ce le mai rezervă viitorul?

Spre a mai trece timpul, Ureche-Fină le povesti ceva despre moravurile acestui trib războinic şi mai cu seamă despre încercările dureroase, aproape supraomeneşti pe care trebuie să le treacă cu succes acela dintre mangaş care vrea să fie considerat ca şef.

— În ziua fixată se adună întreg tribul, îmbrăcat cu haine de sărbătoare. Pretendentul, extenuat de postul rigid, ce i se impune, este legat de un stâlp în jurul căruia pun foc. Un miros infect iese din ierburile aprinse iar nenorocitul apucat de un fel de delir cade într-o prostraţie asemănătoare morţii. Îl readuc la viaţă cu ajutorul unei centuri umplută cu furnici care îl înţeapă îngrozitor. Durerea îl face să-şi revină în simţiri. Îi dau apoi o băutură întăritoare şi după aceia îi fac o baie în râu.

— Cred că dacă ne-ar prinde ne-ar face cam la fel. Fără însă să ne mai readucă în simţuri.

Sfârşitul nr.75 – **Ferocii Mangaşii.**

Citiţi urmărea în fascicula nr. 76 a **„CELOR TREI CERCETAŞI”:**

Dansul Scalpului.